

Če sem se v zadnjih letih aktivnega dela v politiki česa naučil, je to dejstvo, da imajo vse stranke, gibanja, projekti in celo ideologije svoje vzpone in padce. Joj, koliko črnila je bilo prelitega v zadnjih dneh, kaj dneh, tednih, na račun Združene levice. V ponedeljek, če gre verjeti časopisom, imamo trenja, v torek se kregamo, v sredo smo že razpadli, čez dva, tri mesece se bo začelo govoriti o novih začetkih, pa vzponih in združevanjih, skratka nikoli končan cikel kričečih naslovov.

Vsi pišejo o tem, vsakdo ima svojo teorijo kaj je bilo, kaj šele bo in kaj bi moralo biti. Toda ti komentatorji imajo skupnega pravzaprav le to, da nihče ni v celoti zraven, da bi lahko videl celotno sliko, rezultat je potem cunami delnih informacij, ki, nepopolne kot so, rojevajo nove nepopolne teorije in zmešnjavo še poglobljajo. Interesantno, še najbolj realen pogled na vse skupaj imajo pravzaprav tisti, ki jih ZL še najmanj zanima.

Včeraj mi je partnerka, ki ji je slovenska politika bolj tuja kot meni politika njene države rekla nekaj, kar mi je dalo misliti. Namreč, kako nenavadno je, da so se možni med seboj prepirati ravno ljudje, ki jim srce tako očitno bije za isto stvar. Res je nenavadno.

Ali pa tudi ne. Že od vsega začetka je bilo jasno, da ima ZL, koalicija z vsemi svojimi partnerji, edina z mislijo na realno družbeno alternativo, na nek način zgodovinsko odgovornost ne samo do svojih volilcev, ampak do vseh državljanov in državljanek, do vse družbe. To ni lahka odgovornost. Eno je nakladat o politični sredini in vzdrževati status quo, kot to počno vse ostale politične stranke pri nas, drugo pa orati politično ledino in v DZ ali na ulici načenjati vprašanja, ki so še nedolgo nazaj veljala za bogokletna.

TRS in IDS se torej združujeta pod isto streho, prav, toda kako točno naj bi to pomenilo razpad ZL, pa zaton politične levice v Sloveniji, pa smrtna obsodba za civilno družbo pri nas in kaj jaz vem kaj še, mi enostavno ni jasno. Ali naj bi to sedaj pomenilo, da bodo revni otroci z danes na jutri spet izgubili svoj subvencionirani obrok v šoli? Da nihče nima več pravice do pitne vode? Da lahko zdaj Slovenija mirno napove vojno Rusiji? Nič od tega, jasno. ZL je naslavljala teme in dosegla zmage o katerih smo lahko še ne tako dolgo nazaj zgolj sanjali, nobenega razloga ni, da se bo to zdaj kar naenkrat nehalo.

Ampak, kaj je torej privedlo do te, recimo temu krize identitete ZL? Na prvo žogo bi lahko rekel aroganca, pišmeuhovstvo, kratkovidnost vseh vpletenih, tudi mene. O ja, tudi sam nosim svoj delež grehov, morda sem molčal, ko bi moral kaj reči ali pa morda večkrat udariti po mizi. Karkoli. Toda v realnosti stvari nikoli niso tako preprosto črnobeke. Za vsako aroganco stoji strah, za vsako kratkovidnostjo pa neznanje. In vsi, verjemite, smo krvavi pod kožo, toliko različnih osebnosti nas je kot je članov in članic v strankah in gibanjih. V zadnjih treh letih sem sodeloval z ogromno ljudi iz vseh vetrov ZL in onkraj, z nikomer v bistvu ni bilo lahko, in vendar sem rad delal prav z vsakim izmed njih. Všeč mi je bila ta različnost, ki nas je povezovala in učila. Osebno sovražim situacije, ko imata obe strani prav in se istočasno obe strani motita, kot je to v primeru obeh hemisfer koalicije ZL. Obe strani lahko kadarkoli jasno argumentirata svoja stališča, dokazujeta napake druge strani, o tem ni dvoma, ampak komu na čast? Čemu bo to pripomoglo? Dejstvo je, in za to trditvijo stojim, da ta MAD taktika, mutual assured destruction, ki so jo gredo nekateri vpleteni, ne bo koristila nikomur drugemu, kot tistemu plešastemu kontrabantarju s Trstenjakove, ki ga ne bom imenoval.

Združena levica ne razpada, ne v svojem bistvu ne v vsebini, in ideja demokratičnega ekosocializma ne bo izginila v noči, ne zdaj ne kdaj kasneje.

Toda, boste vprašali, kaj narediti zdaj, v tem trenutku? Moje mnenje je, da je treba počasi zaključiti s pranjem perila v javnosti. Tisti, ki bodo to še počeli, tega ne bodo počeli v skrbi za dobrobit leve, ne združene ne kakšne drugačne, temveč le v svojo mračno, egoistično slavo, zato bo treba takim ljudem obrniti hrbet, vsaj simbolično, ignorirati njihovo ščuvanje, tako po socialnih omrežjih kot medijih.

Tisti, ki ste jezni drug na drugega, stopite si nasproti, onkraj zapisov na FB. Ne obračunavajte na osebni ravni. Skupaj ste stali na barikadah v času vstaj, skupaj ste sledili preporodu socializma, ne boste verjeli koliko skupnega vam je še vedno ostalo. In če boste v dobri volji kdaj vseeno ostali osamljeni, ne jezite se, ne jemljite si vsake zavrtnitve takoj in preveč k srcu, dajte času čas.

Veste, politična in ekonomska situacija doma in po svetu bo šla svojo pot, ne glede na vaša čustva. Tisti levičarji, ki si v miru ne bodo hoteli podati roke, si jo bodo morali morda v zaporu, če dobi politična desnica to kar hoče.

Žiga Pavšič, član izvršnega odbora TRS